

דף קא.

עין משפט א.ב.

ח"מ סימן שו סעיף ג.

עין בסעיף הקודם

עין משפט ג.ד.

ח"מ סימן שסג סעיף יא

יא. טו. מי שהיה לו צמר לבן וצבע ושניהם שרויין ^ה בנפרד, ובא אחד וגזלן וצבע הצמר בצבע והוזל הצמר הצבוע בענין שאינו שוה אלא כמו שהיה שוה לבן, ודורש הנגזל מהגזלן דמי הצבע פטור ^א, אבל אם תפס הנגזל דמי הצבע אין מוציאין ממנו.

עין משפט ו.

יו"ד סימן רצד סעיף א

א. הנוטע עץ מאכל מונה לו ג' שנים מעת נטיעתו ^ב, וכל הפירות שיהיו בו בתוך ג' השנים אסורים בהנאה לעולם ^ג. בין עיקר הפרי בין הגרעינים בין הקליפות ^ד כגון קליפות אגוזים ורימונים.

א. ב. התמרים שאינם מתבשלים והענבים שלקו ואינם נגמרים בכישולם כולם חייבים בערלה, אבל פטורים מרבעי ^ה.

ת. בעיא בב"ק ק"א ע"א ופסק בה כדין ספיקא דממונא, ואם גנב הסממנים כמות שהם ודך אותם והשרה אותם קנאם בשינוי. סמ"ע ס"ק כ"ו.

א. בעיא דלא איפשטא בגמ' שם וכיון שזה ספיקא דתלמודא אי תפס לא מפקינן מיניה. סמ"ע ס"ק כ"ז. וכתב הנ"י דכל ספיקא של הגמ' למ"ד דלא דאין דינא דגרמי אבל למאן דדאין דינא דגרמי חייב, ואין כן דעת כל הפוסקים כיון דבשעת הצביעה היה שוה כפי הצמר והסמנים אלא שאח"כ הוזלו וא"כ בשעת הצביעה לא הזיקו כלל, ואין כאן דינא דגרמי, שממילא הוזל, וע"כ אומר לו הרי שלך לפניך. ש"ך ס"ק ט"ז. ואם גזל הסמנים שרויים וצבע בהם צמרו של הגזלן חייב לשלם דמי הסמנים אפי' לא השביח בהן צמרו שהרי הפסיד לו סמניו. כ"כ הטור.

ב. מירושלמי פ"ק דערלה.

ג. מקידושין נ"ו ע"ב, דאין לה פדיון כמו בנטע רבעי.

ד. ממשנה ח' פ"ק דערלה דדרשינן "את" פריו את הטפל לפריו.

ה. שלגבי ערלה כתיב "את פריו" ודרשינן את לרבות הטפל לפריו אבל לגבי רבעי לא כתיב "את" רק "פריו" לבד. ש"ך ס"ק ד'. וצ"ע בסעיף י"ב לקמן מדוע מותר ליטע ענף ערלה.

ויש מי שאוסר¹ תמרים שאינם מתכשלים גם ברבעי.

1. לדעת הרמב"ם שפי' הנובלות כולם אסורות דר"ל בערלה ורבעי ובאשירה ובנוזיר. באר הגולה.

וכתב הש"ך בס"ק ה' דנראה עיקר כדעה זו ודברי המחבר ברורים ושלא כדעת הב"ח שהשיג עליו.